

Tossehoved. Jeg tænkte straks, at det var Dem, der var paa Tapetet, og jeg holdt mig saa i Nærheden for at høre lidt. Jeg tror nok, at der var Bid. Etatsraaden hørte da meget opmærksomt paa de to Herrer og saae ganske fordummet ud. Derfor siger jeg: gør nu ingen Taabeligheder fler. Benyt Øjeblikket og hug i med alle Negler! En saa gunstig Lejlighed kommer kanske ikke saa snart igen!“

Per stod lidt uden at sige noget. Han havde just ikke nogen stor Tillid til Betydningen af den andens Iagttagelser; men opstemt som han var efter Samtalen med Aron Israel, gjorde Meddelelsen dog et vist Indtryk paa ham.

„Var det bare det, De vilde fortælle mig?“ spurgte han saa.

„Nej.“

„Der er altsaa mere?“

„Ja, . . . men De kan vist ikke gætte, hvad det er,“ sagde han med sammenknebet Øje og gjorde en lang Pavse for at spænde Pers Nysgerrighed.

„Da jeg i Formiddags promenerede i Vimmelskiftet, mødte jeg — hvem tror De? — Oberst Bjerregrav.“

Ved Lyden af dette Navn gav det et lille Hop i Per.

„Saa talte De vel med ham,“ sagde han.

„Naturligvis.“

„Fortalte De ham maaske, hvad der igaar foregik hos Max Bernhardt?“

„Naturligvis.“

„Naa — hvad sagde han til det?“

„Han vidste det allerede.“

„Saa—aa. Fra hvem?“

„Det fortalte han ikke. Men jeg har siden gættet det. Han lod nemlig et Ord falde om denne